

MURÁNYI ZITA

bennem örökre...

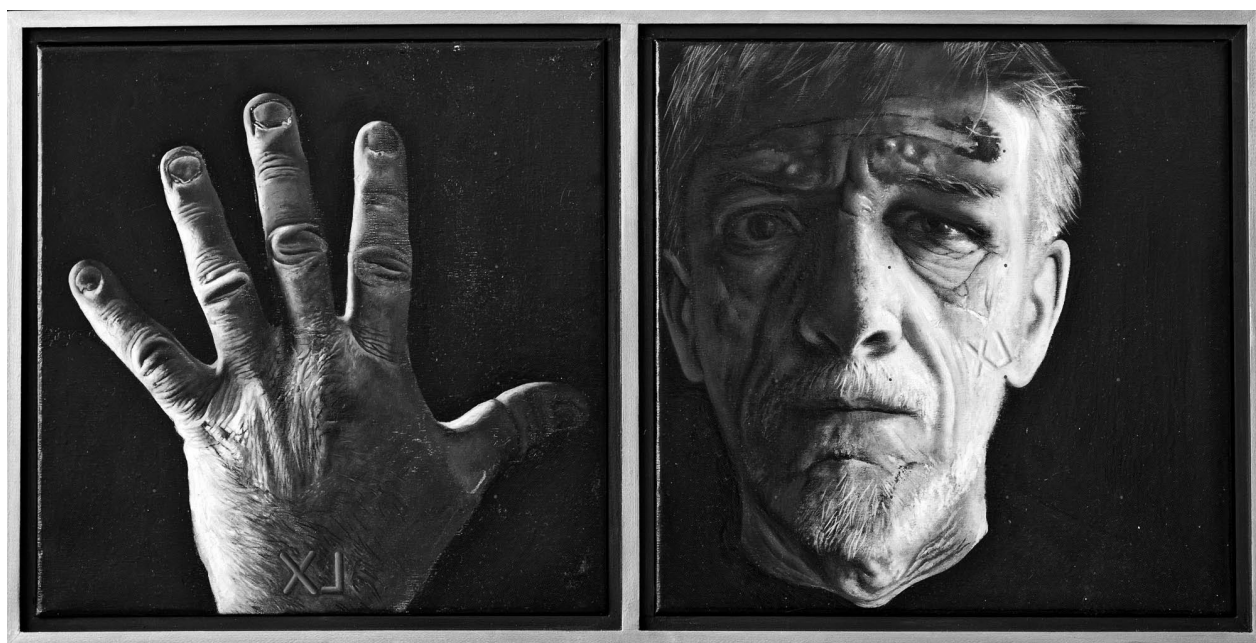
*bennem örökre itt maradt
nem suhant nesztelen a nyár után
bennem az ősz rozsdái tizedelnek
akár a kiserdő mámoros lombzuhatagán*

*bennem így kezd vetkőzni a lélek
a szívdobogásból reccsenések
míg odasimul a tél szivárványköpenyéhez
a földből takarózik ki a gyökérszet*

*a néma és mozdulatlan törzset szeretem
eres karján még fölzokog a holttér
amikor ősi magányához ér
s finoman megpaskolja a szél*

*nincs nesz nincsenek rözse-dalok
élni akarok egy krisztusivá magasodó
falomb amikor tetszhalott
a csöndből font altatók*

*majd ha évgyűrűkön is sebet ejt
végtelenné tágul minden nullás
áhítva az ellipszis hiátusát konok fákkal
hazudnám évszázadosnak az elmúlást.*

Önarckép LX (olaj, vászon, 2 × 40 × 40cm, 2011)